

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 4 juli 2019*

”Begäran om förhandsavgörande – Miljö – Avfall – Transport – Förordning (EG) nr 1013/2006 – Artikel 2.1 – Direktiv 2008/98/EG – Artikel 3.1 – Begreppen ’transport av avfall’ och ’avfall’ – Varupartier som ursprungligen var avsedda för detaljhandeln men som återlämnats av kunder eller blivit överflödiga i försäljarens sortiment”

I mål C-624/17,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Gerechtshof Den Haag (Appellationsdomstolen i Haag, Nederländerna), genom beslut av den 22 september 2017, som inkom till domstolen den 6 november 2017, i brottmålet mot

Tronex BV,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Arabadjiev (referent) samt domarna T. von Danwitz och C. Vajda,

generaladvokat: J. Kokott,

justitiesekreterare: handläggare M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 12 december 2018,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Tronex BV, genom R. G. J. Laan, advocaat,
- Openbaar Ministerie, genom W. J. V. Spek och L. Boogert, båda i egenskap av ombud,
- Nederländernas regering, genom M. K. Bulterman, M. A. M. de Ree och C. S. Schillemans, samtliga i egenskap av ombud,
- Österrikes regering, genom G. Hesse, i egenskap av ombud,
- Norges regering, genom C. Anker och I. Meinich, båda i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom E. Manhaeve, E. Sanfrutos Cano och F. Thiran, samtliga i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: nederländska.

och efter att den 28 februari 2019 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,
följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1013/2006 av den 14 juni 2006 om transport av avfall (EUT L 190, 2006, s. 1), jämförd med artikel 3.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG av den 19 november 2008 om avfall och om upphävande av vissa direktiv (EUT L 312, 2008, s. 3).
- 2 Begäran har framställts i ett brottmål mot Tronex BV, som har åtalats för att ha transporterat avfall från Nederländerna till Tanzania, i strid med bestämmelserna i förordning (EG) nr 1013/2006.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 I artikel 1 i förordning nr 1013/2006 föreskrivs följande:

”1. I denna förordning fastställs de förfaranden och kontrollsystem som skall användas för avfallstransporter, beroende på avfallens ursprung och destination och transportväg, det slags avfall som transporteras samt den typ av behandling som avfallet skall genomgå på destinationsorten.

2. Förordningen skall omfatta transporter av avfall

...

c) som exporteras från gemenskapen till tredjeländer,

...”

- 4 I artikel 2 i samma förordning föreskrivs följande:

”I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *avfall*: avfall enligt definitionen i artikel 1.1 a i [Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/12/EG av den 5 april 2006 om avfall (EUT L 114, 2006, s. 9)].

...

35) *olaglig transport*: alla transporter av avfall

a) som utförs utan att de anmäls till alla berörda behöriga myndigheter i enlighet med denna förordning, eller

b) som utförs utan godkännande från de berörda behöriga myndigheterna i enlighet med denna förordning,

...”

5 Artikel 3.1 i nämnda förordning har följande lydelse:

”Transporter av följande avfall skall omfattas av förfarandet med skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande i enlighet med bestämmelserna i denna avdelning:

a) För bortskaffande:

Allt avfall.

...”

6 Direktiv 2006/12 innehåller en definition av begreppet ”avfall” i artikel 1.1 a. Enligt artikel 41 första stycket i direktiv 2008/98 upphävdes och ersattes direktiv 2006/12 med detta direktiv från och med den 12 december 2010. I enlighet med artikel 41 tredje stycket i direktiv 2008/98, jämförd med bilaga V i direktivet, bör hänvisningar till artikel 1.1 a i direktiv 2006/12 betraktas som en hänvisning till definitionen av avfall i artikel 3.1 i direktiv 2008/98.

7 I artikel 3 i direktiv 2008/98 föreskrivs följande:

”I detta direktiv avses med

1. *avfall*: ämne eller föremål som innehavaren gör sig av med eller avser eller är skyldig att göra sig av med,

...”

Nederländsk rätt

8 Det framgår av begäran om förhandsavgörande att det enligt artikel 10.60 andra stycket i Wet houdende regelen met betrekking tot een aantal algemene onderwerpen op het gebied van de milieuhygiëne (Wet Milieubeheer) (lag om reglering av vissa allmänna frågor inom miljöskyddsområdet (miljöskyddslagen)), av den 13 juni 1979 (Stb. 1979, n° 442) är förbjudet att vidta sådana åtgärder som avses i artikel 2.35 i förordning nr 1013/2006.

9 Överträdelsen av detta förbud är enligt artikel 1 a (1) i Wet houdende vaststelling van regelen voor de Opsporing, vervoging en de berrechting van economische delijen (lag om åtgärder i samband med utredning, lagföring och rättegång i ekonomisk brottslighet) av den 22 juni 1950 (Stb. 1950, nr 258), ett ekonomiskt brott som är straffbart enligt artikel 6 i denna lag.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

10 Tronex BV, som bedriver grossistverksamhet med restpartier av elektroniska varor, har överklagat en dom från Rechtbank Rotterdam (domstolen i Rotterdam, Nederländerna) till den hänskjutande domstolen, Gerechtshof Den Haag (appellationsdomstolen i Haag, Nederländerna). Tronex har i första instans ådömts vite på grund av en avfallstransport som ska ha skett i strid med förordning nr 1013/2006. Den 10 februari 2014 konstaterades att detta företag hade för avsikt att transportera elektriska eller elektroniska apparater (nedan kallat den ifrågavarande sändningen) till en tredje part som är etablerad i Tanzania. Den ifrågavarande sändningen, som hade köpts för ett belopp på 2 396,01 euro, bestod av elektriska vattenkokare, ångstrykjärn, fläktar och elektriska rakapparater. De flesta av apparaterna var förpackade i sina originalförpackningar men vissa saknade förpackning. Varorna utgjordes dels av apparater som hade returnerats av kunden med stöd av en garanti för varan

i fråga, dels av varor som till exempel hade utgått ur försäljarens sortiment till följd av en ändring av detta. Vissa av varorna var dessutom defekta. Transporten genomfördes utan sådan anmälan eller sådant godkännande som krävs enligt förordning (EG) nr 1013/2006.

- 11 Vid den hänskjutande domstolen har Openbaar Ministerie (åklagarmyndigheten, Nederländerna) gjort gällande att de apparater som sändningen bestod av inte längre var ägnade för normal försäljning till konsumenter inom detaljhandeln vilket gjorde att Tronex ville "göra sig av" med dem. Apparaterna utgjorde således "avfall" i den mening som avses i artikel 3.1 i direktiv 2008/98. Den omständigheten att varorna fortfarande hade ett restvärde och att Tronex hade betalat ett visst belopp för dessa saknade härvid betydelse. Denna transport av "avfall" till en tredje part, etablerad Tanzania, skulle följaktligen ha uppfyllt kraven i förordning nr 1013/2006.
- 12 Tronex bestrider kvalificeringen av varorna som "avfall" vilken åklagarmyndigheten vill tillämpa. Leverantörerna till detta företag har inte "gjort sig av med" apparaterna i den mening som avses i artikel 3.1 i direktiv 2008/98, utan har sålt dem till Tronex som vanliga varor med ett visst marknadsvärde.
- 13 Mot denna bakgrund beslutade Gerechtshof Den Haag (Appellationsdomstolen i Haag, Nederländerna) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:
 - "1) a) Ska en affärsinnehavare som till sin leverantör (det vill säga importören, grossisten, distributören, tillverkaren eller någon annan som han har erhållit föremålet från) skickar tillbaka ett föremål som återlämnats av en konsument, eller ett föremål som har utgått ur vederbörandes sortiment, på grund av ett gällande avtal mellan affärsinnehavaren och leverantören, betraktas som en innehavare som gör sig av med föremålet i den mening som avses i artikel 3.1 i avfallsdirektivet?
 - b) Har det för svaret på fråga 1.1 betydelse huruvida det rör sig om ett föremål som är behäftat med brister eller defekter som lätt kan åtgärdas?
 - c) Har det för svaret på fråga 1.1 betydelse huruvida det rör sig om ett föremål som är behäftat med så omfattande eller allvarliga brister eller defekter att föremålet inte längre kan användas för sitt ursprungliga ändamål?
 - 2) a) Ska en affärsinnehavare eller en leverantör som till en uppköpare (av restpartier) säljer vidare ett föremål som affärsinnehavaren eller leverantören har fått i retur av en konsument, eller ett föremål som har utgått ur vederbörandes sortiment, betraktas som en innehavare som gör sig av med föremålet i den mening som avses i artikel 3.1 i avfallsdirektivet?
 - b) Har det för svaret på fråga 2 a betydelse hur stor köpeskilling uppköparen betalar till affärsinnehavaren eller leverantören?
 - c) Har det för svaret på fråga 2 a betydelse huruvida det rör sig om ett föremål som är behäftat med brister eller defekter som lätt kan åtgärdas?
 - d) Har det för svaret på fråga 2 a betydelse huruvida det är fråga om ett föremål som är behäftat med så omfattande eller allvarliga brister eller defekter att föremålet inte längre kan användas för sitt ursprungliga ändamål?
 - 3) a) Ska en uppköpare som säljer vidare ett stort parti varor som denne har köpt från affärsinnehavare och leverantörer, varor som konsumenter har återlämnat och/eller varor som har utgått ur sortimentet till en (utländsk) tredje part betraktas som en innehavare som gör sig av med ett parti varor i den mening som avses i artikel 3.1 i avfallsdirektivet?
 - b) Har det för svaret på fråga 3 a betydelse hur stor köpeskilling nämnda tredje part betalar till uppköparen?
 - c) Har det för svaret på fråga 3 a betydelse huruvida partiet varor även innefattar varor som är behäftade med brister eller defekter som lätt kan åtgärdas?

- d) Har det för svaret på fråga 3 a betydelse huruvida partiet varor även innefattar varor som är behäftade med så omfattande eller allvarliga brister eller defekter att föremålet inte längre kan användas för sitt ursprungliga ändamål?
- e) Har det för svaret på fråga 3 c och fråga 3 d betydelse hur stor andel av hela det parti varor som sålts vidare till tredje part som utgörs av defekta varor? Om så är fallet, vilken procentandel utgör i så fall brytpunkten?”

Prövning av tolkningsfrågorna

- 14 Den hänskjutande domstolen har ställt tolkningsfrågorna, som ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida transport till ett tredjeland av elektriska och elektroniska apparater, som de i det nationella målet, vilka ursprungligen var avsedda för detaljhandeln men som har returnerats av konsumenten eller som, av olika skäl, har skickats tillbaka av affärsinnehavaren till leverantören, såsom de elektriska apparater som är i fråga i det nationella målet, ska anses utgöra ”transport av avfall” i den mening som avses i artikel 1.1 i förordning nr 1013/2006, jämförd med artikel 2.1 i den förordningen och artikel 3.1 i direktiv 2008/98.
- 15 Enligt artikel 1.2 c i förordning nr 1013/2006 är denna förordning tillämplig på transporter av avfall som exporteras från unionen till tredjeländer.
- 16 Det bör erinras om att begreppet avfall i artikel 3.1 i direktiv 2008/98 definieras som alla ämnen eller föremål som innehavaren gör sig av med eller avser eller är skyldig att göra sig av med.
- 17 Kvalificeringen som ”avfall” är dock, enligt fast rättspraxis, framför allt beroende av innehavarens beteende och av den betydelse som uttrycket ”göra sig av med” ska ges (dom av den 12 december 2013, Shell Nederland, C-241/12 och C-242/12, EU:C:2013:821, punkt 37 samt där angiven rättspraxis).
- 18 När det gäller uttrycket ”göra sig av med” följer det av domstolens fasta praxis att detta ska tolkas dels med beaktande av att direktiv 2008/98, enligt skäl 6, syftar till att skydda människors hälsa och miljön mot skadliga effekter som uppkommer i samband med insamling, transport, behandling, förvaring och deponering av avfall, dels mot bakgrund av artikel 191.2 FEUF som föreskriver att Europeiska unionens miljöpolitik ska syfta till en hög skyddsnivå och bygga på bland annat försiktighetsprincipen och principen om att förebyggande åtgärder bör vidtas. Av detta följer att uttrycket ”göra sig av med” och därmed begreppet ”avfall” i den mening som avses i artikel 3.1 i direktiv 2008/98, inte kan tolkas restriktivt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 2013, Shell Nederland, C-241/12 och C-242/12, EU:C:2013:821, punkt 38 samt där angiven rättspraxis).
- 19 Det framgår av bestämmelserna i direktiv 2008/98 att uttrycket ”göra sig av med” omfattar såväl ”bortskaffande” som ”återvinning” av ett föremål, ett ämne eller en substans i den mening som avses i artikel 3.15 och 3.19 i direktivet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 2013, Shell Nederland, C-241/12 och C-242/12, EU:C:2013:821, punkt 39 samt där angiven rättspraxis).
- 20 Närmare bestämt ska bedömningen av huruvida det föreligger ”avfall” i den mening som avses i direktiv 2008/98 göras med hänsyn till samtliga omständigheter, med beaktande av direktivets syfte och på ett sådant sätt att direktivets verkan inte begränsas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 2013, Shell Nederland, C-241/12 och C-242/12, EU:C:2013:821, punkt 40 samt där angiven rättspraxis).
- 21 Vissa omständigheter kan utgöra indicier på att någon gör sig av med eller avser eller är skyldig att göra sig av med ett föremål, ett ämne eller en substans i den mening som avses i artikel 3.1 i direktiv 2008/98 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 2013, Shell Nederland, C-241/12 och C-242/12, EU:C:2013:821, punkt 41).

- 22 Först och främst ska särskild uppmärksamhet fästas vid det faktum att innehavaren inte längre har användning för det ifrågavarande föremålet, ämnet eller substansen, varför föremålet kan anses utgöra en börda som innehavaren försöker göra sig av med. Om så verkligen är fallet finns det en risk för att innehavaren kommer att göra sig av med föremålet, ämnet eller substansen på ett sätt som kan skada miljön, till exempel genom övergivande, dumpning och bortskaffande på ett okontrollerat sätt. Om föremålet, ämnet eller substansen i fråga omfattas av begreppet "avfall" i den mening som avses i direktiv 2008/98 betyder det att bestämmelserna i detta direktiv blir tillämpliga, vilket enligt direktivet innebär att återvinning och bortskaffande måste ske utan fara för människors hälsa och utan att processer eller metoder används som kan skada miljön (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 2013, Shell Nederland, C-241/12 och C-242/12, EU:C:2013:821, punkt 42 samt där angiven rättspraxis).
- 23 Graden av sannolikhet för att en vara, ett ämne eller en produkt ska återanvändas utan föregående bearbetning utgör ett relevant kriterium för bedömningen av om de ska betecknas som avfall i den mening som avses i direktiv 2008/98. Om det – utöver enbart möjligheten att återanvända det aktuella ämnet – är ekonomiskt fördelaktigt för innehavaren att återanvända ämnet, är sannolikheten stor för att detta kommer att ske. Om så är fallet kan ämnet i fråga inte betraktas som en börda som innehavaren försöker göra sig av med utan som en verklig produkt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 december 2007, kommissionen/Italien, C-263/05, EU:C:2007:808, punkt 38 och där angiven rättspraxis).
- 24 Det skulle vara helt obefogat att tillämpa bestämmelserna i direktiv 2008/98 – vars syfte är att åtgärder för återvinning eller bortskaffande ska vidtas utan fara för människors hälsa och utan att processer eller metoder används som kan skada miljön – på föremål, ämnen eller substanser som innehavaren avser att använda eller saluföra på så fördelaktiga villkor som möjligt och oberoende av någon som helst återvinning. Med hänsyn till skyldigheten att ge avfallsbegreppet en vid tolkning ska detta resonemang emellertid begränsas till situationer där en vara, ett ämne eller en substans inte bara kan utan verkligen kommer att återanvändas – vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva – utan att något av de återvinningsförfaranden som nämns i bilaga II till direktiv 2008/98 först behöver tillämpas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 2013, Shell Nederland, C-241/12 och C-242/12, EU:C:2013:821, punkt 53 samt där angiven rättspraxis).
- 25 Det ankommer på den hänskjutande domstolen, som är ensam behörig att bedöma de faktiska omständigheterna i det mål som anhängiggjorts vid den, att pröva huruvida innehavaren av föremålet, ämnet eller substansen i fråga verkligen hade för avsikt att "göra sig av med" detta eller denna, med beaktande av samtliga omständigheter i det enskilda fallet samt med hänsyn till syftet med direktiv 2008/98. Det ankommer emellertid på EU-domstolen att tillhandahålla den hänskjutande domstolen alla nödvändiga anvisningar för att den sistnämnda ska kunna avgöra det mål om anhängiggjorts vid den (se, för ett liknande resonemang, domarna av den 3 oktober 2013, Brady, C-113/12, EU:C:2013:627, punkt 47, och dom av den 12 december 2013, Shell Nederland, C-241/12 och C-242/12, EU:C:2013:821, punkt 48).
- 26 I förevarande fall ska det prövas huruvida de elektriska apparater som sändningen bestod av skulle betraktas som avfall vid den tidpunkt då de upptäcktes av de nederländska tullmyndigheterna.
- 27 Om Tronex hade förvärvat apparater som redan tidigare hade blivit avfall och inte hade bortskaffat eller återvunnit dem ska detta företag anses ha genomfört en transport av avfall i strid med tillämpliga bestämmelser i förordning nr 1013/2006.
- 28 Vad beträffar den omständigheten, som den hänskjutande domstolen har hänvisat till, att de elektriska apparater som den ifrågavarande sändningen bestod av inte längre var ägnade att användas för det ändamål som deras innehavare, nämligen återförsäljare, grossister och importörer av sådana nya produkter, ursprungligen hade avsett, ska det påpekas att denna omständighet kan utgöra en indikation på att sändningen utgör en börda som leverantören försöker "göra sig av med".

- 29 När det gäller den omständigheten att dessa apparater hade ett restvärde och att Tronex hade erlagt en viss köpeskillning för dem, följer det av fast rättspraxis att begreppet "avfall" inte ska uppfattas så, att det utesluter föremål, ämnen eller substanser som har ett marknadsvärde och som kan bli föremål för ekonomisk återanvändning (dom av den 12 december 2013, Shell Nederland, C-241/12 och C-242/12, EU:C:2013:821, punkt 50 samt där angiven rättspraxis).
- 30 Den hänskjutande domstolens tvivel gäller i synnerhet den omständigheten att även om de flesta av apparaterna fortfarande var förpackade i sin originalförpackning, var det vissa som saknade förpackning. Den ifrågavarande sändningen bestod nämligen dels av elektriska apparater som hade returnerats av konsumenter med stöd av en produktgaranti, dels av varor som hade utgått ur detaljistens, grossistens eller importörens sortiment till följd av att det hade ändrats. Vissa av varorna var dessutom defekta.
- 31 Enbart den omständigheten att köparen och säljaren har benämnt försäljningen som ett varuparti och att detta varuparti innehåller apparater som ska betraktas som avfall innebär i detta hänseende inte att samtliga varor i sändningen utgör avfall.
- 32 Vad beträffar de varor som har utgått ur detaljistens, grossistens eller importörens sortiment, vilka fortfarande var förpackade i sina originalförpackningar, kan de antas vara nya produkter som förmodligen fungerar. Sådana elektriska apparater kan betraktas som marknadsvaror vilka kan vara föremål för normala handelsutbyten och som i princip inte utgör en börda för innehavaren, i enlighet med den rättspraxis som avses i punkt 22 i denna dom.
- 33 De handlingar i målet som har inkommit till domstolen innehåller inga uppgifter som tyder på att deras innehavare hade för avsikt att "göra sig av" med apparaterna i den mening som avses i artikel 3.1 i direktiv 2008/98. Det ankommer emellertid på den hänskjutande domstolen att bedöma huruvida det föreligger uppgifter som gör att varornas funktionsduglighet kan betvivlas.
- 34 Vad beträffar elektroniska apparater som har returnerats med stöd av en produktgaranti ska det påpekas att ett återköp som sker enligt en avtalsklausul med återbetalning av köpeskillingen inte kan likställas med en kassering. När en konsument returnerar en defekt vara för att få ersättning med stöd av en produktgaranti i ett köpeavtal avseende denna vara, kan denna konsument nämligen inte anses ha för avsikt att vidta åtgärder för bortskaffande eller återvinning av en vara som vederbörande önskade "göra sig av med" i den mening som avses i artikel 3.1 i direktiv 2008/98. För övrigt ska det tilläggas att under sådana förhållanden som i det nationella målet är risken liten för att konsumenten kommer att göra sig av med varan på ett sätt som kan skada miljön (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 2013, Shell Nederland, C-241/12 och C-242/12, EU:C:2013:821, punkt 46).
- 35 Ett sådant återköp med stöd av en produktgaranti gör det emellertid inte, i ett sådant sammanhang, möjligt att avgöra huruvida återanvändningen av de ifrågavarande elektriska apparaterna är garanterad, såsom krävs enligt den ovan i punkt 24 i denna dom angivna rättspraxis. För att kunna bedöma risken för att innehavaren gör sig av med apparaterna på ett sätt som kan skada miljön, ska det således prövas huruvida de apparater som returnerats med stöd av en produktgaranti, när de är behäftade med fel, ändå kan säljas utan reparation för att användas i enlighet med deras ursprungliga ändamål och om denna användning är garanterad.
- 36 Om felen däremot kräver reparation av apparaten för att den ska kunna användas i enlighet med sitt ursprungliga ändamål, utgör den en börda för sin innehavare och ska således betraktas som avfall, i den mån det inte är säkert att innehavaren verkligen kommer att reparera den. Såsom kommissionen har påpekat i sina skriftliga yttranden är den omständigheten att det föreligger tvivel huruvida en vara fortfarande kan säljas, för att användas i enlighet med sitt ursprungliga ändamål, avgörande för bedömningen av huruvida den ska anses utgöra "avfall".

- 37 Kostnaden för den reparation som är nödvändig för att den ifrågavarande varan på nytt ska kunna användas i enlighet med sitt ursprungliga ändamål har således liten betydelse, eftersom enbart den omständigheten att varan inte fungerar innebär att den utgör en börda för dess innehavare och en framtida användning av varan i enlighet med dess ändamål inte heller är garanterad.
- 38 En sådan brist som innebär att varan inte kan användas i enlighet med sitt ursprungliga ändamål måste således anses visa att det är osäkert huruvida varan kommer att återanvändas.
- 39 Det sätt på vilket innehavaren behandlar en brist eller ett fel hos en vara kan i detta avseende utgöra en indikation på huruvida det finns en handling, avsikt eller skyldighet att göra sig av med varan. När innehavaren säljer eller överlåter varan till en tredje part utan att dessförinnan ha kontrollerat i vilken mån den är funktionsduglig ska denna vara anses utgöra en börda för innehavaren, som denna gör sig av med, på så sätt att varan ska kvalificeras som avfall i den mening som avses i direktiv 2008/98.
- 40 För att kunna fastställa att de apparater som är behäftade med brister inte utgör avfall ankommer det således på innehavaren av de ifrågavarande varorna att visa att deras återanvändning inte bara är eventuell, utan säker och att försäkra sig om att nödvändiga kontroller, eller till och med reparationer, i detta avseende har utförts.
- 41 Det ankommer dessutom på innehavaren, som avser att överlåta de varor som är i fråga i det nationella målet till en tredje part, att säkerställa att de inte skadas i samband med transporten på så sätt att deras funktionsduglighet påverkas, med hjälp av en lämplig förpackning. Om varorna inte förpackas på ett sådant sätt som är lämpligt ska innehavaren, i den mån denna godtar risken att apparaterna kan skadas under transporten, anses ha för avsikt att göra sig av med dem.
- 42 Såsom generaladvokaten påpekade i punkt 42 i sitt förslag till avgörande är en sådan skyldighet att kontrollera och att eventuellt reparera och förpacka varorna en proportionerlig åtgärd i förhållande till syftet med direktiv 2008/98.
- 43 Mot bakgrund av ovanstående överväganden ska tolkningsfrågorna besvaras enligt följande. Transport till ett tredjeland av elektriska och elektroniska apparater, som de i det nationella målet, vilka ursprungligen var avsedda för detaljhandeln men som har returnerats av kunden eller som, av olika skäl, har skickats tillbaka av affärsinnehavaren till leverantören, såsom de elektriska apparater som är i fråga i det nationella målet, ska anses utgöra ”transport av avfall” i den mening som avses i artikel 1.1 i förordning nr 1013/2006, jämförd med artikel 2.1 i den förordningen och artikel 3.1 i direktiv 2008/98, när denna sändning innehåller varor vars funktionsduglighet inte har fastställts eller som inte är tillräckligt skyddade mot skador i samband med transporten. Sådana varor som har utgått ur försäljarens sortiment och som fortfarande är förpackade i oöppnad originalförpackning ska däremot som inte anses utgöra avfall, i avsaknad av omständigheter som tyder på motsatsen.

Rättegångskostnader

- 44 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

Transport till ett tredjeland av elektriska och elektroniska apparater, som de i det nationella målet, vilka ursprungligen var avsedda för detaljhandeln men som har returnerats av kunden eller som, av olika skäl, har skickats tillbaka av affärsinnehavaren till leverantören, såsom de elektriska apparater som är i fråga i det nationella målet, ska anses utgöra ”transport av avfall” i

den mening som avses i artikel 1.1 i artikel i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1013/2006 av den 14 juni 2006 om transport av avfall jämförd med artikel 2.1 i den förordningen och artikel 3.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG av den 19 november 2008 om avfall och om upphävande av vissa direktiv när denna sändning innehåller varor vars funktionsduglighet inte har fastställts eller som inte är tillräckligt skyddade mot skador i samband med transporten. Sådana varor som har utgått ur försäljarens sortiment och som fortfarande är förpackade i oöppnad originalförpackning ska däremot inte anses utgöra avfall, i avsaknad av omständigheter som tyder på motsatsen.

Underskrifter